

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-212/15

ENEFI Energiahatékonysági Nyrt
κατά
Directia Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP)

(αίτηση του Tribunalul Mureș για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διαδικασίες αφερεγγυότητας – Κανονισμός (ΕΚ) 1346/2000 – Άρθρο 4 – Αποτελέσματα τα οποία προβλέπει η νομοθεσία κράτους μέλους σχετικά με τις απαιτήσεις που δεν έχουν αναγγελθεί στο πλαίσιο διαδικασίας αφερεγγυότητας – Αποκλεισμός – Φορολογική φύση της απαιτήσεως – Δεν ασκεί επιρροή – Άρθρο 15 – Έννοια της “εκκρεμούς δίκης” – Διαδικασίες αναγκαστικής εκτελέσεως – Δεν εμπίπτουν»

Περίληψη – Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 9ης Νοεμβρίου 2016

1. *Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διαδικασίες αφερεγγυότητας – Κανονισμός 1346/2000 – Εφαρμοστέο δίκαιο – Έννοια – Νόμος του κράτους μέλους ενάρξεως της διαδικασίας ο οποίος προβλέπει συνέπειες για τις απαιτήσεις που δεν έχουν αναγγελθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας αφερεγγυότητας – Εμπίπτει – Φορολογική φύση της απαιτήσεως – Δεν ασκεί επιρροή*

(Κανονισμός 1346/2000 του Συμβουλίου, άρθρο 4)

2. *Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διαδικασίες αφερεγγυότητας – Κανονισμός 1346/2000 – Δικονομικοί κανόνες – Προθεσμία για την αναγγελία των απαιτήσεων – Εφαρμογή του εθνικού δικαίου – Προϋποθέσεις – Τήρηση των αρχών της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας*

(Κανονισμός 1346/2000 του Συμβουλίου)

3. *Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διαδικασίες αφερεγγυότητας – Κανονισμός 1346/2000 – Αποτελέσματα που έχει η διαδικασία αφερεγγυότητας επί των εκκρεμών δικών – Έννοια της «εκκρεμούς δίκης» – Διαδικασίες αναγκαστικής εκτελέσεως – Δεν εμπίπτουν*

(Κανονισμός 1346/2000 του Συμβουλίου, άρθρα 4 § 2, στοιχείο στ', και 15)

1. Το άρθρο 4 του κανονισμού 1346/2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας, έχει την έννοια ότι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του διατάξεις του εσωτερικού δικαίου του κράτους μέλους ενάρξεως διαδικασίας αφερεγγυότητας οι οποίες προβλέπουν, στην περίπτωση πιστωτή που δεν έχει μετάσχει στην εν λόγω διαδικασία, ότι αυτός εκπίπτει του δικαιώματος να προβάλλει την απαίτησή του ή ότι αναστέλλεται η διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως τέτοιας απαιτήσεως σε άλλο κράτος μέλος.

Ειδικότερα, από το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1346/2000 προκύπτει ότι, ελλείψει αντίθετης διατάξεως στον ίδιο τον κανονισμό, η διαδικασία αφερεγγυότητας και τα αποτελέσματά της διέπονται από το δίκαιο του κράτους ενάρξεως (*lex fori concursus*). Μολονότι αληθεύει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1346/2000, όπου απαριθμούνται ζητήματα τα οποία διέπονται από το *lex fori concursus*, δεν αναφέρεται ειδικώς στους πιστωτές που δεν έχουν μετάσχει στη διαδικασία αφερεγγυότητας και, κατ' επέκταση, στα αποτελέσματα της εν λόγω διαδικασίας, ή της περατώσεώς της, επί των δικαιωμάτων των συγκεκριμένων πιστωτών, δεν χωρεί, παρά ταύτα, αμφιβολία ότι τα αποτελέσματα αυτά πρέπει επίσης να συνάγονται από το ίδιο *lex fori concursus*. Πράγματι, τυχόν ερμηνεία υπό την έννοια ότι το *lex fori concursus* ρυθμίζει τα αποτελέσματα της περατώσεως της διαδικασίας αφερεγγυότητας, ιδίως μέσω πτωχευτικού συμβιβασμού, και τα δικαιώματα των πιστωτών μετά την περάτωση, αλλά όχι τα αποτελέσματα επί των δικαιωμάτων των πιστωτών που δεν έχουν μετάσχει στη διαδικασία αυτή, θα μπορούσε να θίξει σοβαρά την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας αφερεγγυότητας.

Δεδομένου ότι, κατ' αρχήν, επιτρέπεται ο αποκλεισμός των απαιτήσεων που δεν έχουν αναγγελθεί, ο κανονισμός 1346/2000 θα πρέπει, κατά μείζονα λόγο, να επιτρέπει διάταξη του *lex fori concursus* η οποία απλώς και μόνον αναστέλλει τη διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως τέτοιων απαιτήσεων. Στο πλαίσιο αυτό, ουδεμία επιρροή ασκεί ο φορολογικός χαρακτήρας της απαιτήσεως βάσει της οποίας κινήθηκε διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος ενάρξεως. Τούτο διότι οι διατάξεις του κανονισμού 1346/2000 δεν επιφυλάσσουν στις απαιτήσεις των φορολογικών αρχών των λοιπών κρατών μελών, πέραν του κράτους ενάρξεως, προτιμησιακή μεταχείριση, υπό την έννοια ότι θα έπρεπε, στην περίπτωση τους, να είναι δυνατή η αναγκαστική τους εκτέλεση ακόμη και μετά την έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας.

(βλ. σκέψεις 17, 20, 22, 29, 36, 40, 41, διατακτ. 1 και 2)

2. Επειδή ο κανονισμός 1346/2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας, δεν εναρμονίζει τις προθεσμίες αναγγελίας των απαιτήσεων στις διαδικασίες αφερεγγυότητας οι οποίες εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του, απόκειται στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους να θέσει τις προθεσμίες αυτές, δυνάμει της αρχής της δικονομικής αυτονομίας, υπό την προϋπόθεση, πάντως, ότι οι σχετικοί κανόνες δεν είναι λιγότερο ευνοϊκοί από εκείνους που διέπουν παρόμοιες καταστάσεις του εσωτερικού δικαίου (αρχή της ισοδυναμίας) και ότι δεν καθιστούν στην πράξη αδύνατη ή υπέρμετρα δυσχερή την άσκηση των παρεχόμενων από το δίκαιο της Ένωσης δικαιωμάτων (αρχή της αποτελεσματικότητας).

(βλ. σκέψη 30)

3. Οι διαδικασίες αναγκαστικής εκτελέσεως δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 15 του κανονισμού 1346/2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας. Πράγματι, η ως άνω διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του ίδιου κανονισμού, το οποίο διακρίνει τις «εκκρεμείς δίκες» από τις λοιπές ατομικές διώξεις. Τα αποτελέσματα της διαδικασίας αφερεγγυότητας επί των λοιπών ατομικών διώξεων, πέραν των «εκκρεμών δικών», διέπονται σε κάθε περίπτωση αποκλειστικώς από το *lex fori concursus*. Οι δε διαδικασίες αναγκαστικής εκτελέσεως απαιτήσεων εμπίπτουν σε αυτήν ακριβώς την τελευταία κατηγορία.

(βλ. σκέψεις 32, 35)